

Ungvári László Zsolt
KETTŐS KAPOCS
AZ EMLÉKEZÉS IDŐTLENSÉGÉBEN¹

AZ IDEGENSÉG MÉRLEGÉN

A kórház ablakában a vékony fény
kék foltjaival melegszik az idő,
ülünk ketten, kábulatban,
a közös teremben a fehér asztalnál,
köröttünk szűnik a szótlanság nyugalmat hozón,
lehalkított létben beszélgető
betegek a társaink;
fáradt arcomra tekintesz,
kintről befúj a hószagú szellő,
fázó arcod világít a kelő napban.

Egyedül vagy - szólítalak meg,
s szűnik magányunk a mondatok röptével,
diót adok neked,
suhan a léghen két lélek világnyi gömbje,
találkozik, de nem lépsz be *különvilágom* ajtaján,
idegenek vagyunk még
az idő tengelyén.

Az ablakban a gesztenyefák
kék röptű gerléit nézed;
az utcán a lét célgömbjét figyelő járókelők;
itt nyugalom lakozik,
percekig feledjük a betegség
súlyos kopogású lépteit;
átrendeződött kórtermekhez
és vetélt sorsokhoz térünk meg évek óta már.

1 Részletek egy ciklusból.

Így kezdődik el az időtlen történet,
kettőnké,
irány a döbbenetté változó létben,
lényünk sokszorozza;
megszületett már a kettős kapocs –
egyetlen kincsünk.

ÁTVÁLTOZOTT JÖVŐ

A kórház kertjében ébredő tücsökciripelés,
zsongásban ülünk a hangyákkal
zizegő fűben,
eldőlünk, nevetve nézünk az égre,
vásznán apró felhődarabok változó
ábrájú sorakozója,
s füledben szünetjel nélküli
márciusi zengés.

Tomporod ívén nyugszik tenyerem,
fürtjeid szagolom,
izzik szeplőtlen bőröd a fényben,
telt combjaid fogom, s pihés melled.

Elköltözött a szomorúság,
a kórterem jeges fényű kockája,
szerelem világítja át létünk;
cserebogarak repülnek így a fény felé,
az éneklő idő körhintáján ülünk,
a lélek jövőidejű repülésében,
a találkozás közös lebegésében.

Ébred fehér párában az igyekvő város,
feledve éji csöndjét;
a kórház választóajtaja végleg nyitva –
a szabadulás órája elérkezett,
sétálunk a hársakkal integető utcákon,
a közeledés perceiben a sétányon rigó

füttye hív,
rejtélybe búvik a látás,
míg test és lélek izzik a gondolatban.

Házadig kísérlek a hosszú,
imbolygó gesztenyesoron,
fehér szirmokkal havaz az út,
búcsúzunk –
távolodás nincs az átváltozott időben,
míg éjszakáink érintetlen magányában alszunk el,
a hold labdáját figyelvén
a szélben ingó fehér függöny mögül,
hiányban álmodjuk a közös,
várakozó éjszakát a szédítő találkozásig.

MEZTELEN LÉLEGZETVÉTEL

Éjjeli lámpámat eloltom,
elsötétül csöndességben a szobám,
fehér párnámra hajtod a fejed,
kinn az éj csillagrendszere világít,
mezítelenre vetkőzünk ajzottan,
villan farod gömbje a holdfényben,
és melleid szabályos,
lélegzetekben lebegő fehér dombjai.

Végtelen utazásnak tűnik ez az első,
közös éj,
hosszú izgalomban eltelt napok
várakozása után,
két lélek láza találkozik;
szád íze, akár a vérpiros alma,
telt tomporod feszes íve lábba hoz,
combjaidon fut kezem ágyékkodig,
duzzad szemérmünk,
elérünk végül a kék végpontjáig,
leheletünk kihagyó ritmusában fekszünk,

míg csillapul a láz.

Elérkezik a nyugalom órája,
a tisztaság fehér lepedője izzik,
fejemhez hajlik a tied,
tekinteted békét hozó fényével.

Az ablakon túl a közelgő álom
puha szárnyrebbenése,
vigasztal,
hogy együttlétünket nem bánthatja
senki már;
figyelem mezítlen farod
arányos, kerek holdjait a homályban,
barna mellbimbóid duzzadtak még,
fejünk összeér,
fecskekékké leszünk közös szótlanságban.

1XA (akril, kréta, farost, 23,5 x 29 cm, 2018)